

Ježto pak úřadem, jenž v daném případě rozhodl v instanci první, byla dle řu 1 cit. zákona ř. 304/21 zsp v Brně, bylo stížnost podati u zsp-é v Brně a to dle řu 7, odst. 3 téhož zák. do osmi dnů. Poučení k nálezu první instance připojené odpovídalo plně zákonu i bylo věci st-lů se podle poučení toho zachovati a podati rekurs v dané lhůtě u zsp-é.

Ze spisů správních vychází, že stěžujícím si osobám bylo rozhodnutí zsp-é doručeno dne 13. resp. 14. srpna 1922. Končila tedy rekursní lhůta dle výše zmíněného předpisu dne 21. resp. 22. srpna 1922.

Došel-li pak rekurs k zsp-é 16. září 1922, byv osp-ou v P., kam podán byl st-li dne 21. srpna 1922, dán k poštovní dopravě dne 15. září 1922, jest patrné, že stalo se tak daleko po uplynutí lhůty stanovené citovaným řem 7 zákona ř. 304/21. Nerozhodno jest, že stížnost podána byla u osp-é v P. již dne 21. srpna 1922, tedy před uplynutím lhůty rekursní, když zákon stanoví, že měla býti podána u zsp-é.

Z okolnosti, že osp předložila stížnost úřadu k přijetí jejímu příslušnému až po uplynutí rekursní lhůty, nelze ničeho vyvozovati, poněvadž osp nemá podle zákona povinnosti, starati se o to, aby stížnost v zákonné lhůtě k příslušnému úřadu došla.

Neodporuje tedy zákonu, zamítl-li žal. úřad stížnost st-lů jako opožděnou, a jest stížnost, pokud brojí proti rozhodnutí min. veř. prací z 2. listopadu 1922, bezdůvodná. — — — —

ř. 2909.

řivnostenské právo: Novým sňatkem vdovy pomine její právo na provozování řivnosti zemřelého manřela na základě práva vdovského; rozloučením druhého manřelství právo to neobřivne.

(Nález ze dne 24. listopadu 1923 ř. 19.972).

V ě c: řofie N. v M. T. (adv. D. Leon Zuckermann z Mor. řřebové) proti ministerstvu obchodu o provozování řivnosti kominické na základě vdovského práva.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 23. ledna 1921 vyrozuměla osp v Mor. řřebové st-lku, že její právo provozovati řivnost kominickou po zemřelém manřelu Theodoru N. následkem provdání zaniklo, a zakázala jí současně další provozování řivnosti.

Zsp v Brně rozhodnutím ze 4. dubna 1922 nevyhověla odvolání z toho podanému z důvodů nař. výměru a podotkla, že jest pro posouzení věci nerozhodno, bylo-li nové manřelství st-lčino s Josefem ř. rozloučeno, ježto opětým provdáním pozbyla právo koncesi provozovati a řivnostenskému řádu jest neznámo povolení provozu na účet vdovy cestou milosti.

Nař. rozhodnutím z 31. května 1922 nevyhověl žal. úřad dalšímu odvolání z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Právní základ nař. rozhodnutí dlužno hledati v ustanovení ř 56, odst. 4 řivn. ř. Dle něho může po smrti řivnostníkově koncesovaná řiv-

nost jeho provozována býti na účet vdovy na základě koncesního dekretu zemřelého manžela, avšak výslovně toliko po čas jejího vdovství. Z toho vyplývá, že toto právo vdovy jest podmíněno trváním vdovského stavu a končí tím okamžikem, kdy vdova vstoupí v nové manželství. Novým sňatkem končí stav vdovský a zaniká pak ex lege právo provozovati dále živnost na základě vdovského práva.

Na toto stanovisko se postavil také žal. úřad, když pořadem instančním potvrdil výrok nižších živnostenských úřadů, že následkem opětného provdání zaniklo právo st-čino provozovati koncesovanou živnost kominickou po zemřelém manželu Theodoru N. Nss nemohl proto uznati, že by nař. rozhodnutí odporovalo zákonu.

Stížnost však namítá, že výrok tento odporuje zákonu, poněvadž v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí zsp-é a tudíž dříve, nežli zákaz dalšího provozu živnosti kominické nabyl moci práva, bylo nové manželství st-lčino pravoplatně rozloučeno, a že v té době byla opět vdovou. Tato námitka jest bezdůvodná, neboť zákon nemá ustanovení, že by v případě pozdějšího rozloučení nového manželství opětně oživovalo právo vdovské novým sňatkem již zaniknuvší. Kdyby byl zákonodárce chtěl, aby toto právo v takovém případě oživlo, byl by musel do zákona pojatai ustanovení takového obsahu, což se však nestalo.

St-lka dále vytýká, že byla v době uzavření sňatku v omylu domnívajíc se, že druhý manžel její je zachovalý a že tedy je způsobilý nabýti koncese kominické. Omyl takový mohl by snad míti nějaký právní význam z hlediska práva manželského, není však s otázkou vdovského práva ve smyslu § 56 ž. ř. v právní souvislosti, poněvadž zánik vdovského práva podle zákona jest již důsledkem uzavření nového manželství.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2910.

Spolkové právo. — Zdravotnictví: O rozsahu dozorčího práva státního co do správy domů Čsl. společnosti Zlatého Kříže v Karl. Varech. — II. Zmíněná společnost je legitimována ke stížnosti na nss do rozhodnutí min. zdrav., kterým stanoveny byly zásady pro propůjčování míst v lázeňském domě této společnosti.

(Nález ze dne 26. listopadu 1923 č. 11.456/22).

Prejudikatura: Boh. 2780 adm.

Věc: Československá společnost Zlatého kříže v Praze proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o vnucenou správu lázeňských domů společnosti Zlatého kříže v Karlových Varech.

Výrok: Naříkané opatření, pokud se vztahuje na provoz lázeňského domu Československé společnosti Zlatého kříže, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Lázeňské domy Zlatého kříže v Karlových Varech, o něž v přítomném sporu běží, jsou dle zápisu z 19. května 1905 ve vl. č. 1656 st. parc. č. 1169 a 1170 kat. obce Karlovy Vary zapsány do vlastnictví